

СЕКЦІЯ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ПЕДАГОГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Абдулкарімова М., здобувачка 1-го курсу магістратури
спеціальність 011 «Освітні, педагогічні науки»
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова,
Україна.

Науковий керівник – Нагорна Н. В., канд. пед. наук, доц.,
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова,
Україна

ОРГАНІЗАЦІЯ КУЛЬТУРНО-ДОЗВІЛЕВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Динамічний розвиток техногенної цивілізації призводить до внутрішньої кризи самого людини. Сучасний темп життя, висока насиченість штучного середовища технікою, бездуховність створюють несприятливі умови для життєвого простору сім'ї, окремої людини. Все більше людей не можуть впоратися з психологічними навантаженнями та пристосуватися до техногенного середовища. Різноманітність причин, що призводять до втоми, та мотивів, що визначають дозвілля людей, доводять, що рекреаційній діяльності властиві пластичність, динамізм, численні напрями і форми реалізації, наприклад, дозвілля у сфері спорту та оздоровлення, відпочинок за допомогою соціального спілкування, за допомогою перебування в геоландшафтному середовищі, у процесі сприйняття мистецтва, через розваги тощо. Дозвілліве заняття відображають різні види громадського попиту, найтонші нюанси індивідуальних потреб. Все це обумовлює міждисциплінарний підхід до вивчення культурно-дозвіллівеї діяльності загалом [1; 53]. Культурно-дозвіллівеа діяльність виступає доцільно організованою і змістовно наповненою активністю великих груп людей або конкретної людини у вільний час, яка розвивається на базі людської потреби у зміні характеру діяльності, а також з метою рекреації та соціально-культурного розвитку. Форми і види цієї діяльності людина вибирає самостійно, виходячи з індивідуальних переваг, можливостей та рівня культурного розвитку, а також з урахуванням традицій, моди, впливу оточення [1; 13].

Відомо, що потреби людини умовно можна розділити на три типи: *первинні*, або вроджені, фізіологічні – у відпочинку, їжі, продовження роду та ін.; *фізичні* – у чистому повітрі, геоландшафтних і кліматичних умовах життя; *матеріальні* – в товарах повсякденного попиту, харчових продуктах та ін.; *соціальні* – потреби у спілкуванні, соціальному обслуговуванні, транспортному пересуванні та ін.; *культурні* – потреби в освіті, духовному розвитку,

освоєнні художніх цінностей та ін. У дозвіллі людина реалізує всі три зазначених типи потреб або в тісному зв'язку, або в певній послідовності. Для багатьох людей джерелом позитивних станів стають позитивні сенсорні враження та емоції. У переважній більшості людей такі враження та емоції складаються в рядок руху і фізичних навантажень на свіжому повітрі, сприйнятті приємного для очей природно-ландшафтного середовища, глибокого ночного сну [1; 57]. У педагогічній практиці використовуються колективні та індивідуальні рухливі ігри, а також ігри, які підводять до спортивної діяльності [2]. Інший фактор, що дозволяє домогтися бажаного, пов'язаний з реалізацією людиною на дозвіллі своїх устремлінь, здійснення своєї життєвої позиції. Отже, цей напрям дозвілля, пов'язаний з реалізацією особистих переконань, можна позначити як звернення людини до улюбленої справи (хобі). Заняття-хобі дають змогу різним людям зберігати почуття самоідентичності, відчувати стан творчого підйому, самореалізації. Вони дуже різноманітні і варіативні [1; 58]. Спеціально організоване дозвілля особливо характерне для групових і масових заходів, вимагає особливих навичок розробки, реалізується після попередньої підготовки і неможливий без контролю менеджерів-професіоналів. Дозвільні заняття плануються і реалізуються за допомогою організаторів [1; 67]. Культурно-дозвільний комплекс здійснює свою діяльність, керуючись положенням та Статутами (Положеннями) організацій учасниць і діє згідно з єдиним комплексним планом роботи, сформованим за пропозиціями організацій, які входять до комплексу. До плану роботи включаються:

- підготовка і проведення масових заходів, відзначення загальнодержавних та календарно-побутових свят і обрядів, проведення фестивалів, конкурсів, оглядів, змагань;
- заходи зі створення нових колективів аматорської творчості, любительських об'єднань і клубів за інтересами, гуртків народної технічної творчості, фізкультурно-спортивних секцій та інших;
- організація екскурсій, відвідування виставок, музеїв, театрів, концертів, спортивних змагань та інших культурно-спортивних заходів за рахунок особистих коштів учасників таких заходів;
- питання благоустрою закладів культури, освіти, спорту та інших місць громадського дозвілля, зміцнення їх матеріальної бази.

Означені проблеми вказують на важливість правильної організації культурно-дозвільної діяльності у сучасному суспільстві. Важливим є наявності керівників і організаторів під час дозвільних занять, правильно побудована структура та різноплановість роботи. Організація культурно-дозвільної діяльності потрібна під час сучасних здобувачів вищої освіти.

Список використаних джерел

1. Аванесова Г. А. Культурно-дозвілєва діяльність: теорія і практика організації: навч. посіб. для студ. ЗВО. Москва: Аспект-Пресс, 2006. 236 с.
2. Жуков М. Н. Рухливі ігри: підруч. для студ. пед. ЗВО. Москва: видавничий центр «Академія», 2000. 160 с.
3. Бочелюк В. Й., Бочелюк В. В. Дозвілєзнавство: навч. посіб. Київ: Центр навчальної літератури, 2006. 208 с.

Андронакі Н. П., магістр,
спеціальність 011 «Освітні, педагогічні науки»,
Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова,
Україна.

Науковий керівник – Нагорна Н. В., канд. пед. наук, доц.,
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова,
Україна

ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ СТУДЕНТСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

В Україні соціокультурна ситуація вимагає формування й розвитку в молоді якостей ініціативного, самостійного суб'єкта, здатного творчо та активно будувати свої відносини в різних сферах життєдіяльності, усвідомлювати та відстоювати власні права й обов'язки.

Важливість розробки проблеми студентського самоврядування визначається також підвищенням значущості виховної роботи зі студентами у вищих навчальних закладах, результативність якої є одним із провідних показників ефективності роботи ЗВО. Аналізуючи феномен студентського самоврядування, ми звернулися до психолого-педагогічної літератури і дійшли висновку, що студентське самоврядування – це форма самоорганізації студентів, механізм представництва і відстоювання своїх прав, можливість самореалізації. Саме студентське самоврядування покликане захищати права студентів і бути їхнім представником в адміністраціях закладах вищої освіти. Самоврядування базується на тих самих принципах, що й демократія: пріоритет більшості, формальна рівність, вільне виявлення інтересів, загальноприйняті права й обов'язки, поєднання елементів представництва та прямого волевиявлення. Основним завданням вищих навчальних закладів завжди було формування студентської молоді як інтелігентного, освіченого, соціально небайдужого прошарку суспільства. Як зазначають дослідники (І. Аносов, І. Бех, Я. Бо Любаш, С. Вітницька, Т. Гребеник, Л. Даниленко, В. Приходько, М. Приходько, С. Савченко